

Светлана Љутић

Учитељица

Родила се 8. фебруара 1991. године у Гњилану, а одрасла је у Смедереву, граду деспота Ђурђа Бранковића.

Од успешног ђака економске школе породица је очекивала да настави школовање у области финансија, али је Светлана уписала Учитељски факултет, упорно пратећи свој дечји дух. Стекла је звање мастер учитеља одбраном рада на тему „Специфичности драме Александра Поповића у односу на бајке Шарла Пероа и браће Грим”.

Радо се сећа да је као студент, кад год би пролазила поред Храма Светог Саве, почињала да пева Химну Светом Сави без обзира на то да ли је у трамвају, аутобусу или на пешачком прелазу, осећајући захвалност. Сада са огромним задовољством прича о овом нашем првом учитељу својим ђацима у школи „Сава”.

Након рада у српским основним школама схватила је да је најлепши осећај у раду са децом онај тренутак када ученик покаже да је савладао неки појам који му је до тада био тежак. У „Сави” осећа личну сатисфакцију јер је ова школа по много чему другачија од физичких школа у Србији. Такође, одушевљава се ученицима који са много љубави долазе на часове не би ли што више сазнали и научили о Србији, српском језику, култури и традицији. Осећа да радом у „Сави” доприноси очувању културног идентитета нашег народа.

Воли да чита српску средњовековну књижевност, посебно због тога што се кроз само неколико речи преноси јака порука која је оснажује и охрабрује за многе животне прилике. „Шта год да ткаш, везуј конце за небо” – мисао Светог владике Николаја Велимировића њена је водилца на путу до успеха, пословног и породичног. Труди се да ствара чаролију како својим ђацима, тако и својим принцезама, Марији, Милици и Богдани. На часовима најбоље осећа дете у себи.

Опушта се уз звукове природе и зато највише воли да борави на планини. Омиљена планина у Србији јој је Тара. Трага за идеалним склоништем од свакодневице, да успори време и размисли може ли допринети промени тока цивилизације – ка хуманости и љубави.